

Kapitola 12. Bůh jako hypotéza

Předcházející část: Kapitola 11. Víra, důvěra a důvěryhodnost

KAPITOLA 12

Bůh jako hypotéza

Úvod

Diskuse a spekulace o povaze božství byly v historii oblastí teologie a náboženství. I přes erudici spisů je průměrný člověk často skutečně zmatený o skutečné povaze nejvyšší Reality a v dnešním světě existuje malý osobní prostor a čas ke studiu nebo kontemplaci subjektu do hloubky.

Obecně platí, že Bůh je zobrazován jako „tam nahoře“, a přestože je přístupný modlitbě, ve skutečnosti neexistuje na stejné úrovni jako vnímané světské jevy. V každodenním životě je smysl pro „realitu“ v první řadě založen na smyslových vjemech a na koncepčním a emocionálním zpracování. Pro mnoho lidí je Bůh v první řadě systém víry a jako takový podléhá proměnlivosti individuální psychiky v průběhu života. To znamená, že Bůh může být zanedbáván po celá desetiletí, nebo je mu vyhrazeno pouze nedělní ráno. Mnoho lidí se rozhodne, že se budou vážně zabývat tímto tématem později v životě.

Historická zobrazení

Téměř univerzálně, jak již bylo zmíněno, si lidé Boha představovali a zobrazovali jako existujícího někde jinde, například že se nachází v nebi a proto v určité skutečné fyzické vzdálenosti. Bůh je líčen v umění jako bytost velkých rozměrů, která se nachází proti hvězdám a mrakům, možná s některými anděly a andělíčky vznášejícími se v okolí. Klasické zobrazení je podobné tomu stropu v Sixtinské kapli, s Bohem majícím dlouhé vlasy, který je velký a poněkud starší a je zavěšený v prostoru, možná dosahující dolů k člověku v dávných dobách.

Bůh jako koncept

Pojetí a definice Boha jako „Stvořitele“, a ne jako nadčasové Přítomnosti a všudypřítomného, stálého, nepřetržitého zdroje, vede ke koncepčnímu omezení, kterým je Bůh definován z hlediska času a kauzality a tak je koncepčně spojen s lineárním, pozorovatelným denním světem. Čas sám je kognitivní a percepční iluze a je pouhou projekcí vědomí, jak již bylo uvedeno dříve (Hawkins, 2001). Tento poznatek byl potvrzen expanzí pokročilé kvantové teorie fyziky (Lynds, 2006), která dospěla k závěru, že bez vědomí žádný nezávislý vesmír vůbec neexistuje (Stapp, 2007; Rosenblum a Kuttner, 2007).

Bůh je považován nejen za „něco“, ale je také za „někoho“ s osobnostními vlastnostmi, které jsou primárně antropomorfní (lidské), a to zejména tak, jak je znázorněn ve Starém zákoně. Bůh je proto vnímán jako mající všechny nedostatky lidského ega: hněv, pomstu, je primitivní, odvetný, žárlivý a odsuzující, a také

benevolentní, pokud je potěšen. Takový Bůh je také vnímán jako poněkud rozmarný, v tomto pohledu jsou lidé zdánlivě stvořeni jako značně nerovní, a přesto zodpovědní za své vady, přestože jsou stvořeni jako deficitní (neznalí). Tak lidstvo vyžaduje Boží shovívavost i spásu.

Z těchto antropomorfních projekcí vzniká obraz Boha, ke kterému má člověk pochopitelně poněkud ambivalentní vztah, neboť Bůh je vnímán jako shovívavý, ale paradoxně také schopný dokonce uvrhnout lidské duše do pekla. Tak je Bůh vnímán jako milující, ale také omezený a je přirovnáván k lidským rodičům. Toto samozřejmě prozkoumal Sigmund Freud, který zavrhl myšlenku, že Bůh je pouhá antropomorfní projekce z infantilního nevědomí. Zatímco odmítl falešné vyobrazení Boha, on pak udělal chybu v závěru, že skutečný Bůh neexistuje, což byla chyba, neboť skutečnost, že antropomorfní vyobrazení Boha je nepravdivé, nevyvrací realitu Božství. Zdánlivá nespravedlnost lidského osudu je vyvracena sofistickovanějšími náboženstvími jako je buddhismus a hinduismus, které učí zákonům karmy.

Strach z Boha

Zatímco antropomorfní vyobrazení má za následek strach z Božího odsudku a hněvu, další představa vyplývá z Boha koncipovaného jako zdroje a příčiny všeho pozemského, včetně i lidských pohrom. Tak je Bůh viděn jako strůjce deště, sucha, záplav, zemětřesení, sopečných erupcí atd. V primitivních společnostech to vedlo k pokusům uspokojit Boha lidskou nebo zvířecí obětí, a u Inků, Mayů a u většiny dalších kultur byly prováděny primitivní náboženské rituály s obětmi, často bizarně extrémními. Zvířecí oběti byly také široce rozšířené u starověkých Hebrejců a i u jiných kultur. V dnešním světě lze stejný primitivismus vidět v islámském uctívání sebevraždy a zabíjení nevinných nebo „bezvěrců“, aby potěšili Boha a tak získali božskou přízeň, nebeské dary a odpuštění. Stejný typ myšlení existuje při dávání almužen či obětí za účelem zalíbit se Bohu. Představa, že Bůh může mít radost, být rozhněván, uklidněn, „podplacen“ nebo polichocen uctíváním je dílem antropomorfismu. Stejně jako u ostatních náboženských praktik jsou důležité kvality záměr a víra.

Bůh jako Stvořitel

Atributy definující Boha byly klasicky popisovány jako všemohoucnost, všudypřítomnost a vševědoucnost. Bůh je primární zdroj, a proto je Stvořitel. Lidská mysl uvažuje v termínech kauzální posloupnosti průběhu delšího časového období. Předpokládá, že čas, sekvence a příčinné souvislosti jsou „tam venku“ ve vnímaném lineárním světě a proto představují realitu (zmatek v Descartesova *res interna [cogitans]* vs. *res externa [extensa]*). Toto pojmání je dále potvrzeno sekvenční povahou zpracování duševních obrazů. Tím pádem mysl konstruuje „časovou osu“ se začátkem a koncem, což vyžaduje „primární příčinu“ vzniku a autorství.

Bůh je považován za primární „první příčinu“. Stvoření je zobrazováno jako sekvenční lineární proces, jak je popsán v Genesis, kterým Universum způsobuje produkt a je nastaven čas. Na koncepční omezení spojené s tímto logickým postupem poukázal Immanuel Kant v roce 1781 v *Kritice čistého rozumu*, a později Stephen

Hawking vypracoval důsledek pro vznik kvantové mechaniky, a který v roce 1993 zahrnul pragmatickou hodnotu a užitečnost „imaginárního času“ do teorií kvantové gravitace.

Starý zákon kognitivně odděluje Stvoření od Stvořitele na základě dualistického jazyka subjektu, objektu a přechodného slovesa. Tak se vynoří obecný koncept „roll of the dice (rolování kostky)“, který se shoduje s egem/myslí stylem zpracování.

Za omezeními konceptů je vidět, že tvorba je ve skutečnosti mimo čas. Tak „potom“ a „nyní“ jsou vynechány touto Realizací věčnosti jako alwaysness (vždy), bez začátku a bez konce; bez minulosti, budoucnosti nebo přítomnosti; není žádná progresa času, protože to, co vlastně ubíhá, je jen to, čeho je člověk svědkem. Svědectví je sekvenční a je prožíváno jako umístěné v rozvíjení času a potenciality. „Existence“ je sama o sobě selektivní interpretace, protože ve skutečnosti jsou vesmír a božství unitární.

Bůh je zdroj a všudypřítomný substrát, nikoli „příčina“ vesmíru; proto evoluční tvorba představuje důsledky rozvinutí nekonečné potenciálnosti omnipotence do skutečnosti existence. Rozvíjející vesmír Božství (Godhead) se vynoří do bytí se a rozvine vesmír života a existence. V této transformaci existence nevyžaduje potvrzení svědectvím. Vesmír je obsah a jeho kontext je Božství a Zdroj. A tím je možné vidět, že podstata není „příčina“, ale trvalé, probíhající, stále přítomné prvotní Já existující Reality.

To může být intuitivně pochopené a řečené na vysoce abstraktní úrovni, že vše je a má svoji existenci na základě Božské Ordinance. Ta je odrazem Boží milosti, čímž se rozvine potenciálnost a projeví se jako lineární pozorovatelný vesmír (Bohm, 1980.)

Tak Božství aktualizuje nekonečné možnosti realizace jako existence, takže lineární se vynořuje z nelineárního. Klasicky je zpracování výše uvedeného předmětem ontologie, odvětvím filozofie, která se zabývá vědou o bytí. Biblická interpretace je vyjádřena v Janově evangeliu, kapitola 1, která uvádí, že na začátku byl Bůh jako Slovo (Godhead), z něhož povstaly všechny existence, včetně světla života a lidského vědomí (kalibruje na úrovni 1000). Tak je Bůh Zdrojem i Stvořitelem.

Bůh a Stvoření z hlediska moderní vědy

V kvantové mechanice byl aktivní fyzický svět odhalen jako důsledek „kolapsu vlnové funkce“ z potenciality (princip vlny) do fyzického projevu jako „částice“ přes Heisenbergův princip neurčitosti, přičemž vědomí a záměr jsou katalyzátory. Tuto tendenci zvyšuje kalibrovatelná síla úrovně vědomí záměru. Jelikož úroveň vědomí Boha je nekonečná a je mimo čas nebo omezení, Stvoření a jeho evoluční projev (vznik) jsou absolutní.

Tak z nekonečného potenciálu „Božství (Godhead)“ účinkem „Boží vůle“ (všemocnost) vzniká manifestace (všudypřítomnost) a omnivěda nekonečného vědomí, čímž je vše známé navždy.

Bůh jako zkušenostní Realita

Intelektuální vyobrazení božství vyplývají z mentálních obrazů a z konstrukcí mentálních procesů lineární logiky a smyslu.

Myšlenky a představy o Bohu jsou intelektuální konstrukce, které jsou důsledkem kalibrační úrovně vědomí na hladině 400+.

Zcela nezávisle na těchto intelektualizacích, lidská zlušenost v průběhu času zahrnuje povědomí o Boží přítomnosti jako o kontextuální moci, jejíž Božská povaha je ohromující zjevení mimo mysl samotnou a je transformační ve svém hlubokém dopadu. Jak duchovní vývoj u jedince postupuje, mohou se objevit duchovně transformační události, a od úrovně vědomí 540 k 570 se často stávají častější a dávají do souvislostí lidský subjektivní zkušenostní smysl pro realitu života.

Od úrovně vědomí 540 až k 570 duchovní pojmy nejsou už jen nehmotné, ale začnou se ukazovat jako velmi zkušenostní struktura samotného života. Sdílení těchto zkušeností s ostatními lidmi s podobnou úrovní vědomí přináší potvrzení a člověk najde společný základ, který je empiricky doložený. V takové duchovní komunitě je Boží „vůle“ přijímána jako vlivná, přítomná, vrozeně operativní a všudypřítomná (např. kontext). Je tedy nedílnou součástí subjektivního světa jevů. Přítomnost Božství je chápána jako všezahrnující, a tím se stává „Vyšší mocí“ nábožensky založených skupin, které usilují o zvýšení vědomého kontaktu s Bohem skrze modlitbu, meditaci a nesobecké služby.

Z pokory je ale také zřejmé, že kvůli vlastnímu osobnímu omezení je člověk zodpovědný za úsilí, ale ne za výsledek, který závisí na Boží vůli.

Když jsou požitky ega odmítnuty a opuštěny, jeho vliv na psychiku se snižuje a duchovní zkušenost postupuje, a s tím mizí postupně zbytky pochybností. V důsledku toho je víra nahrazena zkušenostním poznáním a hloubka a intenzita oddanosti se zvyšuje a může nakonec nahradit a zastínit všechny ostatní světské aktivity a zájmy.

Zkušenostní potvrzení Boha jako primární reality

Duchovní evoluce získává na síle, neboť se stane primárním zaměřením, a její postupné etapy byly popsány více specificky v sérii knih tohoto autora, včetně *The Eye of the I*, *Realita a Subjektivita* a *Transcending the Levels of Consciousness*. Popisy a svědectví pokud jde o subjektivní stavy realizace přítomnosti Boží, byly zaznamenány v celé historii a byly znovu zpracovány v autorově knize *Objev přítomnost Boha: Oddaná nedualita (Discovery of the Presence of God: Devotional Nonduality)*, stejně jako v kapitole 17 z knihy *Pravda vs. lži*. Ve všech knihách jsou citované důkazy, jakož i zkušenosti s duchovní realitou, které byly potvrzené kalibrací vědomí, a byly poprvé popsány v knize *Power vs. Force (Moc vs. síla, Hawkins, 1995)*.

Kromě citovaného shromažďování potvrzujících důkazů dodávali studenti a studijní skupiny po celém světě v posledních desetiletích další informace a přispěli souhlasnou, podpůrnou skupinovou a individuální zkušeností odrážející pokročilé

povědomí (Grace 2007). Pozoruhodné je, že všichni spontánní přispěvatelé neprosazovali osobní ego a mnoho takových zpráv je skutečně anonymních v typickém tvaru „George P. z Nového Zélandu“, nebo „Mary S. z Německa“.

Subjektivní zážitky duchovních skutečností byly všeobecně hlášeny lidmi v průběhu všech dob a byly následně zdokumentované a potvrzené kalibrací vědomí, která v současné době nepřetržitě probíhá a provádějí ji odděleně jednotlivci i skupiny.

Překážky

Realitu Božství mohou odmítnout kdykoliv na všech úrovních jednotlivci, skupiny nebo dokonce celé kultury na základě svobodné vůle. Základní motivace jsou osobní, sociální a psychologické a ve skutečnosti představují evoluční povahu vědomí, a to jak individuální, tak i kolektivní. To je ovlivněno karmickými sklony jednotlivců i skupin. U jednotlivce je duchovní povědomí ovlivněno tradicí, inteligencí, vzděláním a osobními zkušenostmi, včetně emocionálních a rodinných vztahů. Velký vliv má také dostupnost integrované duchovní literatury, jakož i vhodných učitelů. Stupně osobní motivace ovlivňují další faktory, jako jsou věk, osobnost, psychologický typ, schopnosti, talent a Jungova bilance introverze proti extroverzi.

Některé postoje mohou bránit vzniku duchovního povědomí, jako je například převažující narcismus, skepticismus, pochybnosti, nedůvěra, negativita, stejně jako opozice, vzdor a dokonce paranoidní orientace, jak je popsáno v kapitole 13. Kromě toho je zde nezralost nebo zpoždění duchovního vývoje. Může se objevit náboženské nebo duchovní zklamání v důsledku neblahých zkušeností s náboženskými postavami nebo dokonce zděšení z veřejných příkladů poruch náboženské integrity, jako jsou církevní skandály.

Kromě osobních faktorů existuje celkový kulturní dopad sdělovacích prostředků, včetně jejich dobře financovaných a organizovaných útoků na náboženství a spiritualitu do té míry, že se snaží eliminovat i zmínku slova „Bůh“. Tato protináboženská nebo antiduchovní hnutí jsou založená na narcistickém apelování na módní politické postoje sekularismu, takže se paradoxně stala novým utiskujícím „náboženským zápallem“. Sekulární hnutí je dále podporováno a posíleno filosofickými systémy postmodernismu a relativismu, které všechny kalibrují pod úrovní 200 (viz *Pravda vs. klam*).

V průběhu zrání lidé mohou mít střídavá období buď přitažlivosti, nebo odporu k náboženství a religiozitě v různých etapách svých životů. Tam je vzdor dětství, vzpurnost adolescence a pak zaujetí a odpovědnost v manželství a při výchově dětí. Ty následně nahrazují obavy staršího věku a konfrontace s omezením a dočasností lidského života, protože v pozdějším životě se to stane prioritou.

Pod tlakem očekávání nevyhnutelného se obnovuje víra a naděje, nemusí to být jen ze strachu ze smrti, ale také z přijetí. Realita Boha se pak stává očekáváním, a strach a pochybnosti jsou nahrazeny mírem odevzdání se Boží vůli a lidskému osudu.

Ostatní vyobrazení konečné reality

Monoteismus (hebrejský, křesťanský a islámský) má tendenci zobrazovat konečnou Realitu jako definovatelnou entitu, jako by to byla unitární super-osobnost se specifickými vlastnostmi, které jsou nadlidské. Jako specifická entita je Bůh zobrazován v prostoru, čase, a je dokonce i umístěn. Kromě toho, jak již bylo uvedeno dříve, Bůh je pak dále definován s antropomorfními (člověku podobnými) atributy, jako jsou motiv, úmysl, preference a záliby. Tudiž každý z nich může být také vyvrácen, a „přirozenost“ Boží je předmětem teologických diskusí a intelektuálních hypotéz.

Pro monoteistické kultury a náboženství jsou neobvyklé starší zobrazování konečné Reality, jak je chápána v kulturách starověké Indie nebo na Dálném východě. Ty nevznikají z historického zobrazování smrtelníků, ale z odhalení podstaty vědomí samotného.

Tak vznikla zjevení Krišny, Buddhy, rišiů a mudrců z dávných *Véd*. Jedná se o odkazy na konečné Zjevení v důsledku Osvícení.

Vědění, který vzniká zevnitř, je vrozené, přístupné, zkušenostní, a je mimo definice nebo popis, jako primární potvrditelný, univerzální substrát moci a energií, z něhož vyvstává možnost a aktualizace existence. Tato konečná Realita je odhalena cestou vyhledávání základu a zdroje vědomí samotného, kterým je konečný nelineární kontext nad všemi definicemi. Takto, prostřednictvím cesty osvícení, neexistuje oddělený vztah „Bůh oproti člověku“. To je význam terminologie Advaity (neduality), srovnávání Já s já. To je osvětlené mystikou, podle které je konečná nelineární Realita sebe odhalující, když byly překážky lineárního ega překonány.

Mystické odhalení je vnitřní kontemplativní cesta hebrejské a křesťanské tradice („Unio Mystica“) a súfistů z islámu. Jedná se o „neschůdnou“ cestu Zenu a buddhismu, jakož i hinduistické tradice klasické jógy. Přítomnost, která je odhalena a realizována, je mimo popis, znázornění, nebo nominalizaci a nelze o ni vést spory, dohody, či teologický diskurs.

Protože postrádá definovatelné vlastnosti, nelze konečnou Realitu pojmenovat nebo charakterizovat pomocí omezených lineárních pojmů, jako jsou kauzalita, prostor, čas, nebo umístění (Grace, 2007).

Cesta radikální subjektivity odhaluje vnitřní jádro vědomí samotného, což je mimo hypotézu a je primárním podkladem a zdrojem kapacity pro zážitkové vědomí. Tak je hypotetické nakonec zodpovězeno jeho transcendencí. Nedefinovatelná povaha jádra Reality vede k již zmíněné nemožnosti definice nebo nominalizace. Tím pádem vznikají takovéto výrazy jako „Buddhova přirozenost“, což je zdánlivě paradoxně neosobní a přesto velmi zkušenostní. Tato nedefinovatelná kvalita je vždy přítomná, nezbytná, převažující, prvořadá podmínka a stav, jehož nejbližším důsledkem v křesťanství je pojem „Božství (Godhead)“, z něhož vzniká pojem „Stvořitel (Creator)“, když je aplikován na existenci vesmíru.

Popsatelná lineární doména vyplývá z nepopsatelného nelineárního zdroje. Realizace konečného substrátu jádra veškeré Reality je důsledek stavu označovaného jako „osvícení“, který je oblastí mystika, jehož vnitřní stav je charakterizován výrazem „nevyslovitelný“. To může být potvrzeno zkušenostně a kalibračním výzkumem

vědomí a je to mimo intelektuální porozumění nebo definice. Je to tedy mimo intelektuální hypotetické výroky nebo tvrzení. (Výše uvedené kalibruje na úrovni 1000).

Vyřešení všech intelektuálních pochybností je zkušenostní, a způsob je popsán v *Objev přítomnost Boha (Discovery of the Presence of the God)*.

Řešení

Hypotézy o existenci a povaze Boha byly předmětem diskursů a debat největších myslitelů západní kultury v průběhu staletí. Debaty kolektivně vykazují skvělou erudici stejně jako brilantní intelektuální bystrost, společně s kolektivní moudrostí získanou intenzivním úsilím a obětavostí. Integrita největších myslitelů všech dob je zřejmá a inspirující. Navíc k tomuto ohromujícímu lidskému úsilí západní civilizace má moderní člověk rovněž přístup k nahromaděné moudrosti Blízkého a Dálného Východu. Dokonce v moderní Číně tvoří konfucianismus nosnou matici pro obrovskou a rychle se rozvíjející společnost. Indie, druhá obrovská vzniklá civilizace, má zakořeněnou hinduistickou kulturu a náboženskou strukturu, která odráží destilaci mnoha staletí kolektivní moudrosti. V Americe domorodá kultura jejích nejranějších obyvatel všeobecně uctívala Velkého ducha, a bohy také uctívali dalece oddělené aboriginské kultury Afriky a Jižní Ameriky.

Starověké germánské kmeny, jakož i společnosti předkřesťanského Řecka a Říma, ti všichni měli bohy. Tak by se dalo říci, že ačkoli jsou odlišnosti ve způsobu jejich zobrazování, lidstvo kolektivně pochopilo, že Božství je zdrojem života a existence.

To znamená, že ateista je konfrontován s pochybným intelektuálním úkolem vyvracet historii celého lidstva. Navzdory intelektuálnímu předstírání nikdo neuspěl ve vyřešení tohoto úkolu. Toto selhání je z důvodu nevyhnutelného faktu, který není prokazatelný, a proto nemůže být vyvrácen.

Obezřetná mysl by dospěla k závěru, že realita Božství je předpokládaná pravděpodobnost, jejíž rozpoznání vyžaduje další vyjasnění pomocí evoluce vědomí. Konečné rozpoznání nastává na vyšší úrovni a ve vyšší dimenzi, než je omezená říše intelektu a která se omezuje na úrovně vědomí 400 – 499. S vnitřní poctivostí člověk objeví, že k myšlenkové činnosti na úrovních 400+ patří vrozená nevědomá, slepá pýcha. Každý „myslitel“ tajně věří, že jeho mysl je ve skutečnosti lepší než u každého jiného. To je psychologický základ pro „dobrý pocit o sobě“, pro úžasnou „You“ generaci a la obálka časopisu *Time* (25.prosince2006).

Iluze myslí, že je skutečně schopná znát realitu, není výsledkem jen obyčejné pýchy, ale je nedílnou vadou konstrukce samotné myslí v důsledku jejího evolučního vývoje. Biologický život musel mít jistotu a organismus prozkoumával životního prostředí (např. pomocí funkce „prožívajícího“ aspektu ega). Tak, kvůli přežití, víra se vyvinula z přesnosti prozkoumání *lineární* domény. Nicméně, lineární zpracování aparátu ega nezískalo schopnost objevovat nelineární dimenze existence nebo reality. Takže až po érech evolučního času vyvinulo lidské vědomí schopnost rozpoznat kontext od obsahu. Tato schopnost však stále chybí osmdesáti pěti procentům lidské populace v dnešním světě.

Výsledné omezení znamená, že většina lidstva se musí spoléhat na své nejvyspělejší členy, kteří jim mohou vysvětlit nelineární realitu, která je kontext a zdroj bytí. To znamená, že hodnota úrovně vědomí je tím, co otevírá cestu k vyššímu vědění (rozlišování esence), které by jinak nebylo dostupné. Stejně jako dalekohled rozšiřuje rozsah lidského vidění na to, co je jinak neviditelné a nepozorované, výzkum vědomí odhaluje pravdu, která se vymyká běžnému vnímání a má nevýslovné a dosud neodhalené výhody.

Zotavení z vnitřních omezení

Základním účelem duchovní práce a obětavosti je překonat vrozené vývojové omezení ega a tím i najít přístup a rozvíjet rodící se schopnost samotného vědomí, která obchází všechna omezení ega. Pravda sama se prezentuje na základě Boží milosti. Božství se odhaluje těm, kdo Ho vzývají (kalibruje jako pravda) v Božím čase. Tempo duchovního vývoje se může zdát pomalé, ale duchovní snažení není nikdy marné. Pokrok může být velmi náhlý a velmi významným v dimenzi a dopadu.

Problematické náboženské doktríny

Vzhledem ke sklonu k chybám a k ovlivnitelnosti lidské mysli, segmenty hlavních náboženství byly ukořistěny odštěpenými skupinami, které používají náboženství ve jménu dobrého úmyslu k získání důvěryhodnosti pro separatistické odnože, které často představují přesný opak původního náboženství. To je nejzřetelněji vidět na příkladu nekonečných náboženských válek a na historické inkvizici.

Náboženství je poměrně snadné zpolitizovat a tak „ve jménu Boha“ všelijaké hrůzné militantní pustošivé nájezdy zmasakrovaly miliony lidí v průběhu mnoha staletí. Ty jsou běžně nazývané „svaté války“, od historických křížových výprav, staletí trvajících bojovnost Osmanské říše, po novodobé džihádisty (úroveň 30), islámský teroristický triumphalismus (úroveň 90) založený na wahhabismu (úroveň 30) a apokalyptické islámské legendy (úroveň 70), jako je návrat 12. imáma Madhi (Spasitele). Důležité je, že islámské texty (např. korán) nedělají žádný rozdíl mezi náboženstvím a státem. Náboženství je stát („dům islámu“).

Je zajímavé, že všechny apokalyptické vize mají kalibraci mezi 60 a 70 a vycházejí z Jungova archetypu „stínu“ v podvědomí, nebo z Freudova „Id“. Existují pravidelné osobní zprávy o vizích z „nižších astrálních sfér“, které se opakovaně objevují v mysli člověka ve změněných stavech vědomí (např. trans, démonická posedlost, po požití psychedelických drog, při temporální mozkové dysfunkci, a v psychotických, post-křečovitých a halucinačních stavech). Tyto jevy se objevovaly v průběhu staletí a často vedly k přežívání komunit a extremistických sekt s mesiášskými charismatickými vůdci.

Náboženské deviace

Jak již bylo uvedeno v *Pravda vs. lži*, existují v tradičních písmech světových náboženství odstavce s možnými chybami. Ty nebylo možné diagnostikovat před objevením kalibrace vědomí; tedy potenciální chyba nebyla pozorována. Nový zákon kalibruje na úrovni 800+, ale kniha Zjevení (Apokalypsa) je na extrémně nízké úrovni 70 (stejně jako je úroveň jejího autora Jana).

Korán celkově kalibruje poměrně vysoko a je monotheistický a zbožný, ale třicet procent jeho veršů kalibruje pod úrovní pravdy (200) a čtrnáct procent dokonce hluboko pod úrovní 100. Existují i negativní vyobrazení Boha v hebrejském Starém zákonu, a krutá vyobrazení Boha se vyskytují běžně v primitivních náboženstvích (např. u Inků, Mayů a u obyvatel Velikonočního ostrova).

Výše uvedené paradoxy jsou klasicky vysvětlovány jako důsledek útoků zlých energií /entit v jejich boji o přežití (luciferské, satanské a jejich energie záměny).

Buddha říkal, že byl sužovaný démony, když se přiblížil osvětlení a Ježíš Kristus potil krev v podobném nátlaku. Také je pozoruhodné, že mnozí duchovní učitelé a guru kalibrovali vysoko ve svém ranějším životě a poté se propadli a klesli na nízkou úroveň (ovládla je např. moc, ovládání druhých, sex, peníze a marnivost). Tato „pokusení“ jsou také uvedena v autobiografii životů světců různých náboženských vyznání.

Vzhledem k výše citovaným pastím pro neopatrné, klasická písmena v průběhu času mohou zahrnovat závažné chyby, které, když jsou citovány jako ospravedlnění pro destruktivní jednání, mají vážné důsledky pro naivní věřící. Hlavním důvodem, proč takové chyby unikají rozpoznání, je, že schopnost „duchovního rozlišování“ nevznikne, dokud vědomí nedosáhne kalibrační úrovně 600 (klasicky se to nazývá „otevření třetího oka budhického [éterického] těla“).

Náboženství jako základ pro světový konflikt

Narcistické jádro ega je nenasytné ve svém nekonečném bobtnání pomocí konfliktu. Náboženství je oblíbeným tématem sporů a je důvodem nekonečného násilí v průběhu staletí. Ačkoli je mír základní princip všech hlavních náboženství, válka ve jménu míru byla paradoxně prominentním tématem fanatiků z Judey, iránských šíitských atentátníků, protestantů a katolíků v Evropě i současného islámského konfliktu a násilí.

Opakující se omluvou i pro hrůzné extrémní násilí byl časem opotřebovaný slogan „účel světí prostředky“, podle kterého lze každou činnost racionalizovat chytrou rétorikou. Teroristé usilují o roli hrdinného „osvoboditele“, kterou se role oběti a násilníka prohodí, jako ve hře na Robina Hooda.

Terorismus je taktika používaná po staletí náboženskými skupinami jakož i jednotlivci (např. unabomber, teroristé Weather Underground, skupina „Černé září“, aktivisté „zvířecích práv“ a enviromentální aktivisté, Arafat, Castro a další). V centru pozornosti v dnešním světě je podněcování k násilí „ve jménu islámu“ teroristou bin Ládinem, kde opět, jako v celé historii, se ego snaží předvádět nenávist jako náboženskou svatost cestou údajně „posvátného“ vraždění ve jménu Boha. Na konci druhé světové války to byli šintoisticky zanícení Japonci, kteří požadovali svržení atomové bomby, aby dovedli válku do konce.

Zatímco nebezpečí mesiášské apokalyptické triumfálnosti může být omezeno na roztráštěné kultovní skupiny, v případě světových vůdců je nebezpečí v jaderném věku vysoké, když se mesiášský, narcistický, megalomanský vůdce může pokusit vyvolat takovou obrovskou destrukci lidských životů „ve jménu Boha“ (například

„zabít všechny bezvěrce, vymazat Izrael z mapy“, podle hrozeb prezidenta Íránu, který kalibruje na úrovni 80).

Prominentní v dnešním světě je vyhlášení islámského práva „šaría“, které je stinnou stránkou islámu a které kalibruje na úrovni 190 a vede k ukamenování žen, stínání nevěřících a masovému zabíjení, což všechno očividně odporuje tvrzení, že islám je „náboženství míru“.

Islámská triumfálnosti

Účinkem územní hegemonie a politické militaristické expanze od roku 623 našeho letopočtu islámští násilníci napadli v průběhu staletí mnoho zemí a oblastí v celém světě, včetně celých kontinentů (např. Osmanská říše) a vedli četné občanské války. Hrozbami násilí a občanskými nepokoji v současné době drží většinu zemí Evropy jako rukojmí muslimské obyvatelstvo přistěhovalců, které nerušeně roste důsledkem byrokratického „ubytování“ a podléhají genocidním hrozbám a nepokojům. Infiltrace je podporovaná endemickou kajícínou sekularizací, která umlčuje židovský a křesťanský odpor. Jak již bylo zmíněno dříve, islám („náboženství míru“) je v současné době ve válce v mnoha zemích po celém světě, včetně Ameriky, která se probudila v ohrožení po katastrofě 9/11, která zabila více Američanů (samé civilisty), než japonský útok na Pearl Harbor.

Zatímco se ve Spojených státech zaměřují na vojenská opatření, zdá se stále více zřejmé, že „slon v obývacím pokoji“ je evidentní skutečnost, a že skutečná hrozba pro západní civilizaci je ideologická (Bush, 2007) a v současné době působí jako „kulturní džihád“ (Phillips, 2006). Militantní islám přijal téměř totožné specifické strategie a techniky, které byly využity při vzestupu Třetí Říše: propaganda, indoktrinace mládeže (*Protokoly sionských mudrců*), přitažlivost militarismu, vraždy, zastrasování a expanze vojenského průmyslu, včetně základů jaderné výzbroje.

Ve Spojených státech, stejně jako mnohde na západě, se obhájci zaměřují na ovčí převlečení a nevědomky podporují své vlastní nepřátele. Islamisté pohrdají západními liberály a jejich apologetickou rétoriku považují za opovrženíhodnou slabost (Leninovi □□“užiteční idioti“). Hollywoodské elity vyzdvihují zejména špinavou korupci „Velkého Satana“. Televize Hamas vysílala dětský kreslený program Mickey Mouse opěvující: „Zabijte Židy, Izrael a Američany s AK-47s.“ Děti pak pokřikují a odřikávají nenávistné slogany a propagandu a la Joseph Goebbels z druhé světové války v nacistickém stylu (Beck, G., CNN, duben, 2007).

Problematické paradoxy života a učení Mohameda, stejně jako jeho spisy v Koránu, byly předmětem intenzivního studia a kritiky četných učenců v průběhu staletí (Warraq, 2003). Protichůdné rozdíly v Koránu byly vysvětleny jako důsledky jeho epilepsie spánkového laloku a sexuálního oportunistu, stejně jako politicky motivovanými cíli, které vedly k častým změnám, které dělal v Koránu, jakož i další autoři v mnoha následných revizích. Opět platí, že třicet procent veršů kalibruje pod úrovní 200, dvacet pět procent pod 150 a čtrnáct procent pod úrovní 100. (viz kapitola 16, *Pravda proti lži*.)

Hlavní kritika islámu pocházela od hinduistických učenců, kteří viděli islámský

extremismus jako výsledek opakovaného používání Imámovy klasické indukční techniky k navození stavu transu s názvem „Wahi“. (Elst, 2006; Saraswati, 1875).

Jak poznamenali četní známí učenci, kteří byli Mohamedovi oportunisté, stále přehodnocování veršů Koránu se dělo kvůli osobním, politickým a militaristickým cílům a příležitostem. Výsledkem bylo to, že mnoho veršů je zcela protichůdných.

Mnohé změny vedly k výroku „zrušení“, což znamená, že pozdější verše Koránu mají přednost před staršími. Rovněž je důležité, že Korán nerozlišuje politický koncept od náboženských konceptů, a tím je mu vlastní politická a pozemská dominance (Sultaw, 2006). To znamená, že Korán rozděluje svět na „dům islámu“ versus „dům války“ (ne islám). Tudíž podle náboženské doktríny je islám ve válce se zbytkem světa. Korán se také vyhýbá racionalitě a konkrétně neschvaluje rozum a racionalitu jako „nebezpečí pro víru.“

Existuje široká shoda v průběhu staletí, že Mohamed upadl do bludných stavů transu (Goel, 1999). Swami Vivekananda, stejně jako mnoho dalších učenců, zdůrazňuje význam rozpoznání patologicky změněných stavů vědomí s náboženským obsahem (přezkoumal Warraq, 2003). Diagnostické rozdíly mezi pravými duchovními stavy a mentálními aberacemi jsou podrobně popsány v *Pravda vs. lež*, v kapitole 17 .

V klinické praxi jsou takové stavy vidět zcela běžně u temporální epilepsie s grandiózními bludy a zprávami od Boha nebo archandělů, atd. (Během padesáti let klinické praxe byl autor psychiatrickým poradcem mnoha náboženských a duchovních organizací.) Ve stavu pravého duchovního osvětlení neexistuje žádná „jiná“ entita jako informátor, jelikož všudypřítomné Já je *Purusha* (učitel) na základě jeho Allness (všechno ví).

Všeobecná shoda všech výše uvedených učenců, stejně jako spirituálních učitelů a pokročilých mystiků je v tom, že fanatický náboženský extremismus je výsledkem indukovaných změněných stavů vědomí (úroveň 90), a post-hypnotické automatizace, jak na to ukazuje typický charakteristický patognomonický monotónní hlas a mluva mnoha islámských mluvčích (úroveň 100, mužů i žen, ukazující na syndrom brainwashingu /vymytí mozku). Vystupují jako hosté v televizních programech jako mluvčí pro různé eufemisticky nazývané islámské-americké organizace a recitují z paměti indoktrinovanou naprogramovanou propagandu, která je v rozporu s každodenními světovými událostmi (viz Kusher, 2004).

Tato klinická pozorování a závěry rovněž poskytují vysvětlení pro často bizarní a iracionální chování extrémních religionistů, které postrádá rozumnost nebo testování sociální reality, jako je například deklarování, že události, jichž byly svědky miliony lidí (vyhlazování Židů v nacistických koncentračních táborech) „se nikdy nestaly.“ Absurdita je v první řadě vidět u duševně nemocných lidí nebo u lidí v post-hypnotických stavech.

Islámská šaría uvádí, že všichni nevěřící jsou bezvěrci, kteří by měli být usmrceni (Gelenter, 2007). Nevěřící představují „dům války“, jak je označil Korán.

Kritika islámu se zrychlila po roce 1989 vyhlášením „fatvy“ proti Salmanu Rushdiemu, který zůstal v úkrytu po celá desetiletí, ale byl pak paradoxně v

roce 2007 pasován na rytíře britskou korunou. Jsou to nejen extremisté, ale i Korán samotný, který opakovaně navádí muslimy, aby zabíjeli (stínali) nevěřící. Základní pravda a kamufláž reality jsou odhalené ověřitelnou skutečností, že sociální dopad islámu ve Spojených státech v současné době kalibruje výrazně na úrovni 190 (stejně jako veřejně financované údajně sekulární školy, které zdánlivě jen vyučují islámský jazyk a kulturu.) Kalibrovaná úroveň nicméně odhalí skrytý motiv.

Západní svět je denně konfrontován při pokusech uplatnit toleranci, odpuštění a soucit s provokacemi, násilím, vyhrožováním a vytrvalými útoky, a to jak verbálními, tak i fyzickými. Islámské davy křičí: „Smrt Americe“ a teroristé vyhazují do povětří letadla, zabíjejí civilisty po tisících (9/11) a vraždí další tisíce lidí po celém světě. Jak již bylo řečeno dříve, islamisté jsou ve válce v mnoha zemích a další akce jsou plánovány nebo byly zmařeny (například v letadlech nebo v metru v Británii).

Právo šaría je známé svou extrémní krutostí ke slabým a nevinným (k ženám, dětem a dokonce i k psům). Dokonce i ti nejbídnější a nejvíce patolízalští obhájci těžko udržují fasádu výmluv pomocí pseudosociologického a psychologického zdůvodňování, jako je například deprivace v dětství atd. (bin Ládín je multimilionář). Všimněte si, že rytířství kalibruje na úrovni 465 a islámská „vražda ze cti“ kalibruje na úrovni 90 (stejně jako zvěrstvo). Obhájci ignorují devastující účinek pečlivě naprogramované indoktrinace kulturního uctívání smrti, racionalizované jako vůle Alláha. Taková indoktrinace je nyní praktikována v pětadvaceti procentech mešit ve Spojených státech, které celkově kalibrují na úrovni 190.

Je také významné, že islám praktikoval otroctví po celá staletí. Islámský obchod s otroky měl za následek prodávání afrických černochů na karibské ostrovy, odkud byli převezeni na jih Spojených států. Když si koncem osmnáctého století John Adams a Thomas Jefferson stěžovali velvyslanci v Tripolisu, bylo jim řečeno, že Korán opravňuje muslimy zotročovat bezvěrce, a mají to dokonce za povinnost (Hogan, 2007).

Existují hnutí proti islámskému násilí vedené takovými osobnostmi, jako je Irshad Manji, autor knihy, *Ta potíží s dnešním islámem (The Trouble with Islam Today)* a dokumentární film PBS, *Víra bez strachu (Faith without Fear)*. Tito lidé však tím, že podporují mír, jsou považováni za kacíře a žijí za neprůstřelnými skly oken. Například vzniká satira, že „islamisté hrozí, že zabijí každého, kdo říká, že se nejedná o „náboženství míru“ (Goldberg, 2007).

Pomocí paranoidní projekce se západní společnost, s Amerikou jako jejím symbolem, stává „Velkým Satanem“. Je důležité si uvědomit, že muslimské děti nejsou vzdělané, kromě memorování Koránu a čtení *Protokolů sionských mudrců*, což je lživý nenávistný manuál (úroveň 90). Celkově ve srovnání západními standardy je arabská společnost stále primitivní, neindustrializovaná, a především ve své podstatě stále kmenová.

Náboženské války samozřejmě také existovaly v křesťanství v Evropě mezi protestanty a katolíky, a celkem nedávno byly ozbrojené konflikty a terorismus IRA

v Severním Irsku, stejně jako mezi sunnity a šíity na Středním východě a OOP v Palestině. Teroristické organizace a způsoby jednání jsou podrobně zkoumány ve vědecké práci *Myšlení teroristy (Thinking Like A terrorist, German, 2007)*.

Důležitým faktorem v západním světě je neschopnost úspěšně jednat s islámskou kulturou kvůli velkým rozdílům v kulturních předpokladech o pravdivosti prohlášení a tvrzení. Podle šarií je nejen přípustné lhát, pokud to prospívá islámu, ale je to také vlastně *povinnost* tak učinit. To je nepochopitelné v západní kultuře, kde pravdivost komunikace je předpoklad, pokud se neprokáže opak. Tento významný faktor vysvětluje neutěšené selhání lidí ze západu při vyjednávání s islámskými zeměmi.

Západané věří ve „férovost“ a zachování života, zatímco islám se spoléhá na násilí a smrt dle nabádání Koránu, aby zabíjeli nevěřící („znesvěcení svaté arabské půdy nevěřícími“, „uřízněte jim hlavy“ kdekoliv je naleznete!). Tento princip byl militaristicky aktivní od roku 623 a pokračoval v průběhu staletí působením Osmanské říše. Je aktivní v současných fatwách a pokračuje hrozbami jaderného zničení.

Kvůli své naivitě Američané nepochopili skutečný význam a důvod bin Ládinova vysílání do Spojených států v září 2007, kdy vyzval Ameriku „konvertovat k islámu“. To bylo velmi významným signálem nebezpečí, neboť podle islámského práva, jsou-li nevěřící vyzváni, aby konvertovali a tak neučiní, je čestné je zabít. Vyzvání byl tedy zásadní a rozhodující formální krok, který pročistil cestu pro hlavní agresi proti Spojeným státům. Pokud nevěřící souhlasí a konvertují, jejich životy mohou být ušetřeny, ale dluží peníze. (Veřejná prohlášení bin Ládira v září 2007 kalibrují na úrovni 35 a ve stejné době byl prezident Íránu pozván, aby promluvil na hlavních univerzitách.)

Z výše uvedeného je patrný velmi vysoký rozdíl mezi koncepční a zkušenostní realitou. To znamená, že západní mysl, ponořená v Ježíšově morálce Kázání na hoře (úroveň 955 v knize Matthew /Matouš), nemůže skutečně pochopit takový velký rozdíl, a nebezpečný nepoměr je dále zakryt kamufláží relativistické rétoriky a dětinské idealizace. Existují velmi velké rozdíly mezi oddanou vírou a její náhražkou horečnatým fanatismem.

Konfrontační pro islámské teorie je, že Bůh stvořil celé lidstvo a ne jen muslimy, kteří jsou početně v menšině z celkového počtu obyvatel světa. Tak, z islámského práva, je muslimský svět povinen zabít většinu lidstva. Tento pohled na svět kalibruje na úrovni vědomí 20 (absurdita). Takový nepoměr lze vysvětlit jako důsledek Mohamedovy temporální epilepsie a následným poklesem úrovně vědomí ze 700 na 130.

Je užitečné snažit se pochopit všechny výše uvedené rozdíly a uvědomit si, že lež není opakem pravdy, ale místo toho reprezentuje její nepřítomnost, stejně jako temnota není opakem světla, ale důsledek jeho nepřítomnosti.

Paradigma disparity

Lidský smysl pro realitu je v souladu s dominantní úrovní vědomí. Podle ezoterické

analogie je západní svět a židovsko-křesťanská kultura v souladu se srdeční čakrou (lásky, odpuštění, tolerance, laskavost a ochrana slabých, nevinných a bezmocných).

Naproti tomu právo šaría je soustředěno na solar plexus (dominantní agrese), na slezinu (násilí, nenávisť, zabíjení), a základní čakru (sexualizace nebe). To nejsou kompatibilní světové názory. Učení islámu je přímo opakem Kázání na hoře. (Viz Lindbergovo *Political Teaching of Jesus*). Pozoruhodné je také islámské učení, že Bůh (Alláh) slyší pouze modlitby, které jsou v arabštině.

Korán obsahuje uznání Ježíše jako velkého proroka, ale naprosto ignoruje a odmítá Ježíšovo učení a místo toho učí, že je správné otroctví, zabíjení nevinných a netolerance bez odpuštění. Tak tam neexistuje žádný společný nebo obecný smysl pro realitu aby mohla být dosažena dohoda. Islamisté považují usmíření za opovržením hodnou slabost, což má za následek pohrdání a je to vnímáno jako bezmocnost, která pouze vyzývá k další agresi. To znamená, že výběr veršů z Koránu může být použit k ospravedlnění všech forem násilí a extremismu.

Rozum jako omezení západní společnosti

Hlavním omezením k pochopení chování extremistického jednání v západním světě je předpoklad, že chování je založené na logických, racionálních motivech, které je možné identifikovat a tak jim čelit. Tak nějaký „účel“ zaručuje vysvětlení extrémního chování (např. teleologická / účelová / argumentace). Ve skutečnosti neexistuje žádný „důvod“ nebo „účel“. Násilí je vlastní odměnou, je jen tím, čím je, nenávisťný člověk si najde nějakou výmluvu. Vražedné opojení je vrozeně potěšující jako požitek. Je to jen přirozená potřeba. Vrah zabíjí jen pro zabíjení. Neexistuje žádný „motiv“ nebo racionalita.

Výše uvedené je ilustrováno islámským Talibanem, který vyhodil do povětří velkého Buddhu v Afghánistánu v roce 2001. Socha byla sto padesát stop vysoká.

Následující část: [Kapitola 13. Pochyby, skepticismus a nedůvěra](#)